

Het begon trouwens al iets te schemeren en dus was de vergissing vooral onder den indruk van het pas gevondene best mogelijk.

Ook vonden we van de St. Teunisbloem slechts twee exemplaren en die zouden nog heel goed verwilderd kunnen zijn, want ze is hier bij de boeren althans naar den kant van Laren, een geliefde sierplant. „Nachtrozen” worden ze er genoemd, natuurlijk omdat de prachtig gele bloemkroon tegen den avond pas opengaat.

Ik sprak straks van een albino van Kruldistel. Ook vonden we eenige albino's van Dopheide. En nu moet ik nog één rariteitje noemen, nl. een Gewoon Klokje, *Campanula rotundifolia*, waaraan niet alleen nog de wortelbladeren aanwezig waren

Gewoon Klokje met wortelbladeren en 4-lobbige bloemkroon. (zie Heukels), maar ook een vierlobbige bloemkroon voorkwam.

En nu heb ik nog het beste bewaard voor het slot, althans voor mij persoonlijk was het de mooiste vondst.

De omstreken van Lochem zijn rijk aan natuurschoon, dank zij de afwisseling van hoog en laag, de aanwezigheid van dennen- en andere bosschen, heiden, weiden, akkers, enz. en een gevolg van die verscheidenheid is een betrekkelijk groote rijkdom van verschillende plantsoorten. De plantenvriend kan hier dus wel terecht. Toch blijft er steeds te wenschen over. Zonder het onmogelijke te willen, bijv. een Zuid-Limburgsche flora of een rijkdom van Kennemerland, zou ik zoo gaarne ook eens aange troffen hebben: een Sleutelbloem, een Kievitsbloem, een Narcis, Blaasjeskruid. . . . ja, vooral dat Blaas-

jeskruid! Dan was het drietal insectivores compleet: *Drosera*, *Pinguicula*, *Utricularia*. En te meer nog wenschte ik Blaasjeskruid te vinden, omdat ik wist, dat het hier voorkomt. In „Onkruid” noemt de Heer Van Eeden het toch als een der planten, die hij bij Lochem heeft gevonden. Maar Blaasjeskruid liet maar steeds naar zich zoeken. Hoeveel slooten en plassen hadden we al doorzocht; wel veel gevonden, veel schoons en merkwaardigs, maar het onderzoek eindigde steeds met de verzuchting: nog geen Blaasjeskruid!

Toch moest ik het dezen zomer vinden; dat stond bij me vast. En ik heb het gevonden, of, eerlijk gesproken, een mijner tochtgenooten.

Wat heerlijk is het, iets te ontdekken, waar zoo lang naar verlangd werd! Ja, ik kan me voorstellen, hoe iemand, tijd en geld disponibel hebbende, er graag eenige uren reizens voor over heeft, om zoo'n merkwaardige plant te zien, te zien in haar natuurlijke omgeving, te zien bloeien met haar zonderling gevormde, hooggele bloemen in een vuil slootje tusschen Egelgras en Egelkolen, Pijptorkruid en Kikkerbeet!

Blaasjeskruid, het laatst genoemd, was ook tot heden onze laatste belangrijke vondst.

Ik ben alzoo aan 't eind van mijn aantekeningen, maar geen onzer denkt er aan, dat we ook zijn aan 't eind der verrassingen, aan 't eind der genietingen! De vacantielijktijd ligt vóór ons met groote plannen voor „verre tochten,” voor excursies naar nog ondoorzochte streken, en wie zal zeggen, wat we dáár nog zullen vinden!

Lochem, Juli '99.

W. W. KOLVOORT.

Een honingvogel.

Misschien kunt u of een der lezers mij omtrent het volgende inlichten.

Onlangs werd mij uit een brief van iemand, die in de Transvaal woont, een aardige geschiedenis voorgelezen van een honingvogel, door dien persoon zelf ondervonden, terwijl hij op jacht was. Terwijl hij in het kamp zat, kwam er opeens een vogeltje, grijs van kleur, dicht bij de gekampeerden. Duidelijk gaf het diertje te kennen, dat hij iemand mee wilde lokken. Toen stapten er twee personen op om hem te volgen. De vogel vloog vooruit, telkens door gefluit hen verder roepend. Bleef men wat lang uit, naar zijn zin, dan kwam hij weer een eindje terug om te zien of zij wel volgden. Na zoo ongeveer een uur geloopt te hebben, hield de vogel op met lokken, daar hij bij zijn doel was. De mannen vonden in een rotsspleet een nest van wilde bijen, dat het vogeltje niet dicht genoeg durfde naderen, om van de honing te snoepen. Na eenige raten er uitgehaald te hebben, lieten zij er een brok van liggen voor het vogeltje. De schrijver beweerde, dat dit het doel is van het meelokken. Dan zou dus die vogel de menschen goed kennen, terwijl het toch geen bosschen zijn, waar veel menschen komen, en ook moest hij de menschen van zoo'n goede zijde hebben leeren kennen, dat zij altijd zoo goedgeefsich zijn, om het vogeltje voor zijn moeite te beloonen.

Had u dit wel eens van de honingvogels gehoord? In een paar boeken zocht ik er naar, maar vond er niets van gezegd. Ook verbaas ik me, dat de vogel grijs was, terwijl zij volgens de boekenbeschrijvingen zeer mooi gekleurd is.

Elst.

A. H. BLAAUW.